

Letna plača 2 gold.
Družiteniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gl.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Pomnoženje panjev. — Dopisi. — Naznanila. — Imenik. — Listnica.

Pomnoženje panjev.

(Dalje.)

Rekli smo zadnjič, da čas rojev je za čebelarja čas veselja. Pa reči moramo, da roji delajo čebelarjem dostikrat mnogo priglavitice, posebno pa neizvedenim in začetnikom. Že znamenja so tako negotova, da marsikteri po dolgem čakanji nevoljen pravi: Vse vkup bom pustil, saj nobeno znamenje več ne velja. Poznali smo čebelarja, ki je potem, ko so se nekatera znamenja za roj prikazala, po dva, tri dni ves vesel hodil roja čakati; če ga ni bilo, je z neko ne jako snažno prislovico zagodrnjal in več ga ni bilo k čebelnjaku ter je takó mnogo rojev zlasti družicev in tretjakov zamudil v lastno škodo, pa tudi v zasluženo kazen za svojo nepoterpežljivost.

Res so znamenja negotova, ker roji so odvisni od toliko nam znanih in neznanih vzrokov, da le malokdaj gré vse po predpisanih vodilih. Le od tod je negotovost znamenj, kar pa čebelarja naj nikar ne jezi, ampak toliko bolj nagiba, da bo v svoje podučenje in boljše delovanje če dalje bolj opazoval in razne prikazni za prihodne čase v svoj prid obračal. Pri prvih rojih so vse druga znamenja kakor: čebelnost, obleganje skončnice od zunaj, troti i. t. d. negotova; gotovo znamenje, da panj misli v kratkem rojiti je nastavljanje matičnih zibelk. Matica jajčica vanje zalega polagoma v kakih petih, šestih dneh, da niso vse h krati zrele, ker potem bi nobedin panj ne dal več kakor dva roja: prvega in družega. Ko je prva matična zibelka zalepljena, postane matica nepokojna ter bi jo rada pokončala, ko bi čebele jo ne oblegale. Nekak nepokoj se tudi čebel polasti in to so tako rekoč porodne bolečine. Če je vreme ugodno in sicer vse v redu, je roj kmalo gotov. Čebele letajo do kake osme ure še navadno. Potem oblazovajo in oblegajo skončnico od zunaj, domu prihajoče ne gredó v panj, ampak se kar tudi z obnožjem zunanjim pridružijo. Troti vstanejo tisti dan zgodaj ter tudi o nenavadnem času kot ogleduhi iz panja prilazvajo. Panj poneha navadno letati; včasih gredó vse v panj ter nastane nekako nenavadno šumenje, ktero pa kmalo potihne, ker si vsaka čebela za

popotnico skrbi ter pridno méd srka. Ko bi čebelar vse to na tanko zamogel opazovati, bi lahko vedil, da bo roj v kratkih minutah. In res kakor dež ali voda se usujejo iz žrelca, da komaj čebelo od čebele razločiš. Vse drugačno brenčanje čebelarja tudi od dalječ priklíče, če ga ravno po naključji ali zaradi dela ni pri čebelnjaku.

Naj boljše je, da čebelar roj sam tiho in mirno opazuje — drugih ljudi če je manj zraven, boljše je (sicer pa čebele tudi niso tako plašne in sramožljive, da bi zavolj kake nenavadne priče ne rojile). Čebelar naj pazi zlasti pri prvih rojih na matico, ker dostikrat kmalo pred čebelnjakom na tla pade in če čebele tega ne zapazijo, gredó nazaj ter rojijo še le drugi dan, če stara matica nazaj v panj pride. Po takem naključji se zgodi, da nekateri panj po dvakrat, trikrat prvi roj daje — se vé da čebelar ne more več kakor enega spraviti. Včasih, zlasti v deževnem vremenu se čebele tega praznega dela naveličajo in staro matico zadavijo ter še le pozneje s pevko rojijo.

Kaj naj začne čebelar v takem slučaju? Pazi naj na matico, kakor smo že pred rekli, da vidi je li matica zmožna letati ali ne. Včasih je res prestara in zaradi starosti ne more letati; mnogokrat pa pade ne ravno zavolj starosti, ampak zaradi prerodovitnosti, pohabljenih perutic, sape i. t. d. in škoda je čebelarju, če taka konec vzame. (Za starost bi imel vsak čebelar vedeti, če zna le pero ali svinčnjek rabiti).

Zato naj ima čebelar vselej pripravljeno matičnico, da padlo hitro pobere in noter dene. Matičnica naj se potem na kako preklo natakne ter med roječe čebele povzdigne. Brž jo bodo obsedle; čebelar naj preklo v zemljo zasadi ter gré po pripravljen panj, ga postavi na kak stol ter matičnico vanj dene — roja mu potem ne bo treba ogrebatí, pojde sam v panj. Ravno tako dobro je, če hitro izrojenea na stran dene in na njega mesto panj z matičnico postavi. Naj to roj že zapazi ali ne, gotovo pride v roke. Roj namreč gré vselej nazaj, če zapazi, da je matico zgubil in — veselje je veliko za čebele in čebelarja. Kadar se roj snide, naj matico spusti in panj na stran postavi ter dene, kjer mu je prostor namenil, izrojenea pa spet na staro mesto.

Ta primerljivejši dela tedaj izvedenemu čebelarju malo skrbi. Če še ve, da pri prvem roju matica nekako v sredi roja iz panja pride, je ne bo lahko prezerl. Je šel prvi dan roj nazaj v stari panj, naj ima drugi dan pripravljen lovni sak ali nalašč zato narejen panj ter naj roj kar vlovi. Če ravno prvih čebel roja ne vjame, ni treba pri prvem roju nobenih skrbi; bodo že prav prišle, če ne k roju, pa v stari panj nazaj. Pri drujecih in tretjinčevih se je pač treba bolj podvizati, ker mlada matica izleti koj od začetka s prvimi čebelami.

Gotovo znamenje družega in naslednjih rojev je petje matice. Ko namreč prva matica iz zibelke izleze, jo začne skrbeti, je li sama ali še katera druga matica v panji, ker po naravnem nagonu vé, da zamore le ena v panju kraljevati. Toraj tako imenovanje petje matice ni družega kakor glas skerbi, glas tužne boječnosti zaradi potrebnega vojskovanja; zakaj ker se dve matici srečate, nastane boj — dvoboj, dokler ena ali druga obleži, mnogokrat pa nobena ni za plod, ker ena obleži, druga je pohabljena. — Od kod pa dvojni glas tanjši in debelejši pri mladih maticah? Znabiti zato, ki je ena stareja druge pak so mlajše? Ne; saj ravno mlajše debelo kvakajo, in stareja tanko poje? Znabiti je ena čebelna, druga trotovna matica? Tako se res čita v starih knjigah in še dandanašnji je mnogo čebelarjev takih misel, ali

motijo se vsi vkup stari in mladi čebelarji. Glas nekaterih matic se le zato debelejši čuje, ker je le ena prosta, pevka; vse druge so še v zibelkih, čeravno so zrele, pa si vun ne upajo. Zato le malo luknjico naredijo, skozi katerega rilček pomolijo ter od čebel hrano dobivajo; zato je tudi njih glas zamolkel. Hočemo vas precej od tega prepričati. Od kod pa so vse te matice? Vse so se izlegle od zalegē ene in ravno tiste matice — tiste namreč, ki je s prvim rojem šla. Pozneje ni bilo več rodovitne matice v panji, pred gotovo ni bilo nobene druge, razun tiste, ki je šla s prvecem. Toraj od kod vse matice? Le od ene in ravno tiste, ki je pred v panji kraljevala. Naj danes ali juter panj drujca da, gré pevka z njim, berž izleze ena prejšnjih kvakarc in komaj prosta, bo tako tanko pela, kakor pred njena sestra. Naj gré ta s tretjim rojem, izleze tretja na njeno mesto z ravno tako tankim glasom. Da je neumna misel, kakor bi bila ta čebelna, druga trotočna matica, se prepričamo tudi lahko s tem, da matice drujcev in tretjakov, če le srečno oplodene, ležejo čebelno in trotočno zalego, čeravno so v mladosti v zibelki kvakale. Že prav, nam je nekdo pred nekaj leti rekel, če je le ena prosta, kako pa da z drugim, tretjim rojem gredó po dve, tri in več matic, tedaj jih mora vendar več prostih biti. Ne prijatelj! res da gré z drugim in tretjim rojem več matic, ali svojo ječo so zapustile še le med rojenjem. Rekli smo že pred, da pri drugih in tretjih rojih gré mlada matica navadno s prvimi roječimi čebelami in ko druge zrele matice po svojem naravnem nagonu čutijo, da je tekmeča izletela, zapustijo svojo ječo ter v občni zmešnjavi gredó z rojem, da nekatere ure proste preživijo. Kmaló pa bodo, če ne pred, na večer od čebel zadavljene. V izrojencu pa naj bolj zrela ostala kvakarca izlazi ter zna brž tako tanko peti, kakor njena prejšnja ali njene prejšnje sestričice. Včasih se primeri, da gredó z drugim ali kakim naslednjim rojem vse matice ter ostane izrojenc popolno brez matice. Zato naj čebelar prvi večer izrojenca vselej opazuje, če so čebele pokojne ali nepokojne in žalostne. Po tem naj bo tudi njegovo ravnanje, katerega menda nam ni treba dalje razlagati.

¶ Dokler v panji matica poje, toliko časa, misli panj še rojiti. Drujei rojijo navadno čez teden dni, tretji čez tri dni, četrti čez dva dni po prejšnjem roju. Kar čas dneva tiče, so roji naj bolj navadni od desete ure dopoldne, do dveh popoldne. Vendar pa kar čas tiče, je toliko spremena in primerljejev, da je komaj mogoče vse omeniti. Dasiravno ne velikokrat, pa vendar imeli smo že roje kmalo po sedmi uri zjutraj, pa tudi še po šesti na večer. Na dneve se pa celó ne dajo navezati. Naj več upljiva na hitreje ali kasneje rojenje ima vreme: Včasih je n. pr. panj pripravljen danes dati prvi roj ter znabiti že tudi roji, pa matica pade na tla in roj gré nazaj. Če matico najdeš in deneš v panj, bo juter spet rojil; al juter začne deževati in dežuje, tudi tretji dan. Matične zibelke se bližajo med tem zrelosti, znabiti stara matica komaj še vpelja, da ni zadavljena; mlada izleze kmalo po njenem odhodu in družeca imaš že peti dan ali še pred. Mogoče pa je tudi, da boš družeca čakal 14, 16 dni ali celó še dalje. Kdo že ni vsega tega doživel in si reči ni vedel razjasniti? Kaj je temu krivo? Glej kak roj je veselo plesal in brenčal okoli čebelnjaka in njegov sosed sicer čebeln, pa ves nepripravljen gré za njim edino zato, da tudi on veselo ženitovanje obhaja; čebelar pa čaka in čaka ter je družeca že iz računa zbrisal, ko začne matica peti in potem čez nekoliko časa že iz števila živih zbrisan roj oživi. Z besedo: Kakor pri vsem čebelarstvu se zlasti kar roje tiče, nikoli ne izučimo. Vsako leto je kaj družega, vsako leto več ali manj novega. Smo

čebelarili po 20, 30 let ter že vsakoršne primerljeje videli, se nam eno in trideseto leto le spet kaj naključni, da osupnjeni pravimo: Kaj takega se mi še ni primerilo! Mende ravno zato je čebelarstvo toliko prijetno in zapeljivo (nemci ga zovejo poezijo — pesništvo kmetijstva, t. j. vzvišeno kmetijstvo), da ga gotovo več ne popusti, kdor koli ga je začel malo umevati: bodi že priprost kmetič, ali učen naravoslovec. Ne mara ravno zato se čebelarji nikoli popolno ne dogovorijo; naj se soseda tudi desetkrat na dan od čebelarstva pogovarjata, si vesta enajstkrat spet kaj povedati. Zato so čebelarji toliko lačni in žejni poduka; naj so že tudi celo kopo čebelarskih knjig prečitali, ko izlazi kaka nova, morajo še tisto brati, naj tudi od prve do zadnje strani nič novega ne najdejo.

Pa — povrnimo se k rojem, ktere smo v zraku popustili ter glejmo, kaj delajo. Spreletavajo se veselo popevaje veči del v obližji čebelnjaka, kakor bi vedeli, da je tam njih dom, kjer bodo kmalo spet svoje delovanje pričeli, ktereга so danes popustili ter se radujejo kot pravi lepovremski lahkoživci. Kadar se utrudijo, se vsedejo; pa tudi tú niso zbirljivi. Vse jim je prav: solnce in senca, visoko in nizko, šibka vejica ali cerkveni stolp — kakor je „Čebela“ nedavno povedala: oslovska čelust, otročja zibelka, ali mertvaška truga; čebelar naj potem gleda, kakor hoče, da jih pod streho spravi. In res mu njegovi ljubljenci spet s tem mnogo sitnosti in znoja prizadevajo. Kadar se hitro in nizko vsedejo, je delo prav veselo in reč kmalo v kraji. A velikokrat je obilno sitnega dela, ktereга bi pa čebelar še pozabil, naj bi roji mnogokrat ne bili, kakor nagajivi otroci. Komaj se enega lotiš, se oglasi drugi, tretji in še več ter eden bolj nagaja, kot drugi. Pa kaj bomo znano reč popisovali, rajše poglejmo, kaj v posebnih primerljajih storiti.

Namesto pa vsak posebni primerljaj razpravljati, kar bolj gré v podučno čebelarsko knjigo, kakor v časopis, naj rajše omenimo potrebno orodje, ktereга bo čebelar potem že vedil rabiti. Naj pred opomnimo, da naj saj gotovo vsak čebelar potrebno orodje za ogrebanje rojev pripravljeno ima. Kako mudno in sitno je za vsak poseben primerljaj še le orodja iskati, znabiti celó ga še le vnovič delati! In vendar se ta napaka že tudi pri starih čebelarjih marsikje nahaja. Toraj čebelar naj ima vedno pripravljeno sledeče:

Lahek ogrebovalni panjič iz jelovih, tankih dilic. Tak panjič bodi kakih 15 do 18 palcev (40 do 50 cm.) dolg, na enem koncu kakih 9 $\frac{1}{2}$ palcev širok, da se lahko v panj nastavi ter roj kar noter strese; na drugem koncu pa bodi kakih 13 do 14 palcev širok, da se lahko pod roj postavi, čeravno bolj na široko sedi. Tak panjič je prav lehkoten, naj ga že čebelar pod pazduho vzame, ali po potrebi na kak kol naveže. Nedavno smo pri prijatelju videli tak ogrebovalni panjič iz lepljenega papirja (kartona.) Bil je z dveh pol sošit in zalepljen; na enem koncu širji, na drugim z dnóm ožji. Na širjem koncu sta udelana na nasprotnih straneh dva koščeka železa, na kterih se suče drateni locaj, ki ima na spodnji ožini votlino, da se na srednje debelo palico ali preklo lahko nasadi ter se tako tudi visoko viseč roj lahko doseže. Taka ogrebovalna posodica je gotovo naj bolj lahka, in ker je papir bolj gladek, je tudi za pretresovanje čebel prav pripravna. Naj omenimo še posode z enakim namenom. Je pa ta posoda navadna pletenica s slame in viter. Zgoraj je široka kakih 13 palcev, zeló toliko dolga, proti dnu primerno vedno ožja; z besedo podolgovat pehar. Lahka je taka posoda gotovo; prav všeč nam je bila zarad lahke rabe. Čebelar družega ne potrebuje, kakor železnega po-

dajača s tremi roglji in spodnjo votlino za nasajanje. Pehar se kar med roglje dene, ki ga trdno primejo, da ga ni treba ne privezovati ne kaj drugega z njim početi; potem se nasadi primerno dolga palica in vsega je konec. Prav toplo priporočamo, naj vsak čebelar si preskrbi en ali drugi ogrebovalni panjič, ker tako orodje se potrebuje vsako leto; navezovanje panjev na debele prekle prizadeva jako veliko sitnost in zamude časa in še pri vsem prizadevanji se lahko nesreča primeri, da se kaj razveže ter roj raztrese. In zadnjič naj si čebelar poskrbi dolgo preklo, v katero nabije troje ali čvetero kaveljnov po kakem čevlju drug od drugega. Tako se na dolgem drogu nasajen panjič tudi pod visoko viseč roj lahko podstavi in veja z drugim drogom potrese ter ni treba z nevarnostjo za življenje po drevju in šibkih vejah se plaziti. Komur je ljubši, zna železo za nasajanje ali kje v sredi ali na vrhu pod robom ogrebovalnega panjiča pritrčiti, njegova raba bo enako prilična. Za nižje sedeče roje naj si čebelar napravi na dvoje raztegljivo lestvico kakih pet, šest čevljev visoko, ktera naj ne bo pretežka in preokorna, da jo človek sam lahko nese in postavi, kjer je treba. Taka lestvica je tudi sicer koristna reč pri hiši zlasti za trebljenje in obiranje nižjega sadnega drevja. (Dalje prih.)

Dopisi.

Kakor o prezimovanji čebel, tako smo dobili o spomladnem obnašanji prav razne — da z istega kraja popolno nasprotna poročila. Kar se tiče zlasti rojev, so letos čebele nekako pristranske postale, ter pri čebelarju nikakor nočejo začeti, pri sosedu nikakor nehati rojiti. Pa glejte rajše izvirne kratke dopise.

Št. Vid nad Ljubljano. „Se li čebele tudi pri vas tako puntajo, kakor pri nas? Kakor čujemo od raznih rokodelcev, tako „štrikajo“ (odpovedujejo delo, praznujejo) pri nas čebele. Kakšni je naturi roj, še ne vem; jaz jih imam le toliko, kolikor sem jih sam naredil in prisilil.“

Z Ljubljanske okolice, ki je pa bližej Št. Vida, čebelar poroča, da hoče pri njem vse znoreti. „Kakor se dandanes vse ženi, naj še tako malo kaže, tako norijo čebele. Vse roji po trikrat, štirikrat, da mi stari plemenjaki prazni ostajajo.“

Z Dolenjskega se nam z iste vasi poroča, da iz osmih panjev ima čebelar dvajset rojev; štirje sosedje, ki imajo vkup tri in dvajset panjev plemenjakov, nimajo več, kakor pet rojev. „Nevemo, zna li naš sosed boljše moliti, ali umetniše coprati! pri nas ni roja niti iz dobrih, niti iz slabih panjev, on pa se pritožuje, da jih ne more sproti spravljati. Bi nam li vedeli vzrok te prikazni povedati? Čebele enega plemena, v enakih panjih, z isto pašo in vremenom, pa taka različnost!“

Odgovor vredništva. Na tako prašanje, je pač težavno dostojno odgovarjati. Mnogokrat moramo spoznati, da vsi skup odgovora ne vemo. Dovolite nam, da bomo malo ugibali. Poznate li prigovor: „Kdor dobro maže, lahko vozi?“ Znabiti je v tem coprnija sosedova, kaj? Mogoče, da je sosed bolj pazil, da je prezimoval čebele z mladimi rodovitnimi maticami; da je bolj pridno izrezoval staro satovje ter za potrebno prenovljenje skrbel; znabiti panje o pravem času boljše osnazil itd.; večsih mala postrežnost mnogo včini ter ima velike nasledke. Naj dostavimo še, da je znabiti sosed panje pital na roje, znabiti celó z mlekom in jajci; našo „Čebelo“,

vemo, da marljivo prebira. Tudi je mogoče, da je on svoje panje za zimo boljše oskrbel, kakor drugi sosedje ter pustil le dobre, bolj čebelne in kar je tacega. Glejte, ugibati se da mnogo. Kteri pa je ravno pravi vzrok, nam od dalječ ni mogoče povedati; mogli bi s sosedom govoriti ter vse okoljšine vedeti in — lahko bi se primerilo, kakor smo zgoraj rekli — da bi mogli na vse zadnje spoznati, da pravega vzroka nevedo: Naravne reči se ravno ne dajo prisiliti, pa tudi ni mogoče, jim vselej do dna viditi.

Vendar moramo reči, da smo ravno čebelarji srečniši memo drugih. Živinorejce ne more nobenega živinčeta prisiliti, da bi mu mladino vrglo, čebelar pa to zamore. Niste li mogli po potrebi nekaj umetnih rojev narediti? Gotovo so bili nekteri vaših plemenjakov za to zreli ter bi si bili lahko pomagali, zakaj ste čas prezrli? Sicer pa naj večje število rojev ni naj večja sreča čebelarjeva, ampak le močni panji čebelarju kaj dobička vržejo.

Na Unci dne 1. julija 1877. J. P. Tukaj nam čebele prav dobro delajo, medene so tako močno, da v pretečenih 5 letih o tem času niso bile nikoli takó; a rojev nam dajejo v primeri z vlanskim letom nekoliko manj. Čez zimo sem si bil obdržal 14 panjev.

Prvega roja sem imel dne 15. maja (ta je bil tudi prvi v tukajšnjem kraji in okolici). Letošnje za čebelorejce neugodno pomladansko vreme, nam je nekoliko prve roje zadrževalo; al posebno huđo in grenko so to vsi oni skušali, kateri se še vedno stare navade držé, da namreč vse lahkeje panjeve čez zimo obdržé, močnejše in težje pa neusmiljeno z žveplom moré. Skušnja jih bo vže zmodrila, ako ne bodo drugače se spámetovali.

Dalje sem imel prvega družeca dne 26. maja, tretjaka dne 6. junija in prvega vnuka dne 1. julija.

Roji skoraj vsi, pa tudi stari do konca v panju delajo, in kakor vlansko leto, tako imajo tudi letos v gojzdu na hoji obilno paše.

Bog daj da bi se enkrat tudi na jesen dobro obnesle! Gotovo bi dobra jesen čebelarstvo bolj pospešila, kakor deset natisnjenih opominov. *)

S St. na spodnjem Štajarskem. Kakó, da imate letos tako malo dopisov iz slovenskega Štajarja? **) Bote kmalo mislili, da smo tú vse čebelarstvo popustili; saj sicer vam tudi jaz nimam nič posebnega pisati, pa kar vtihniti vendar ne smemo. S čebelarstvom je letos vse po navadi. Zarad slabega pridelka lanske jeseni je čez zimo marsikteri panj padel; kdor ni ravno pred zimo, je mogel na spómrad pridno pitati. Ker je bila zima tako topla, so marsikateri o lepih dnevih tudi po zimi pitali. A skušali smo pa, da zimsko pitanje ni veliko vredno. Vsih nezgod zimskega pitanja ne bom omenjal, saj so čebelarjem gotovo vsem znane; toliko pa rečem, da bom svojim čebelicam kakor bom mogel potrebno zimsko hrano preskrboval, o zimskem času pa ne bom več pital. ***) Zdaj so ostali panji še dosti dobri; rojijo sicer kakor navadno temu čebelarju bolj, drugim manj; roji dobro napredovajo. Kjer imajo obilno kostonja, bodo mogli čebele spodrezavati pred ajdovo pašo, da prostor za nov pridelek dobijo. Res prav želeti bi bilo, da bi po mnogo slabih letinah saj

*) Tudi od drugih tamošnjih krajev se nam piše enako; da namreč čebele rojijo navadno dosti dobro ter da so po primeri z drugimi leti prav težke. Vredn.

**) Jih nismo ravno nikoli preveč imeli; letos je pa še bolj slaba letina za-nje. Vredn.

***)) Prav imate; le glejte, da bode Vaš sklep stanoviten. Vredn.

ena dobra za čebelarje prišla — čebelarstvo bi to mnogo poživilo. Sicer vemo, da stari čebelarji ga ne bodo popustili, kakor mačka mišjoloča ne; al mlajši gospodarji bi se ga radostnejši poprijemali, ko bi videli, da se iz voska in sladkega medú lahko srebrni in zlati denarci kujejo. (Bo težko kaj; kaki papirnati listeki se bodo še dali izdelati, za srebro in zlato Vam tudi v najboljši letini nismo porok. Vredn.)

Smem še dostavljati, da čebelarstvo če dalje napreduje. Koliko jih je v naši okoljici, ki pred nekaterimi leti niso muhe imeli, a zdaj imajo že lepo število polnih panjev. Tudi panji s premakljivim satovjem se sem ter tje nahajajo: tedaj ni čas tako dalječ, o katerem bi smela „Čebela“ veselo napredovanje čebelarstva svojim bralcem naznaniti; če hoče, zna precej v naslednem listu. Če drago, še drugo pot kaj. *) Z Bogom!

Razna naznanila.

Z odlokom 11. junija tek. leta štev. 5104/444 je visoko c. kr. ministerstvo kmetijstva na prošnjo odbora čebelarskega društva slavni c. kr. kmetijski družbi dovolilo, da nam iz nji podelene podpore 200 gld. izplača. Slava!

Hvala pa tudi slavnemu odboru kmetijske družbe, ker vemo, da nam je le po njegovem blagovoljnem priporočanju ta lepa podpora došla. S tem in s svoto od sl. dež. zbora podeleno bomo letos zeló polovico dolga odtrgali. Hvala Bogu in dobrotnim podpiralcem!

V prošnji na vis. c. kr. ministerstvo kmetijstva smo prosili tudi za blagovoljno podporo, da bi zamogli saj nekaj shodnih ali potovanih govorov o čebelarstvu z malo razstavo naj potrebnešega čeb. orodja po Slovenskem napraviti, ker smo pričani, da bi mnogo pomagalo k razširjanju čebelarstva, nam visoko ministerstvo v omenjenem odloku odgovarje, da letos in prihodnje leto nam v ta namen podpore nikakor ne more podeliti.

Odbor za 22. občni zbor avstrijskih in nemških čebelarjev prijazno vse čebelarje vabi, da se blagovoljno vdeležijo občnega zborovanja in da tudi v razstavo kaj pošljejo. Sprejemalo se bode vsako koristno orodje in tudi panji z živimi čebelami.

Cena voznine za poslano blago in potovanje bode znižana.

Občno zborovanje bode od 17. do 20. septembra.

Če nam obširniši program doide, ga naznanimo drugikrat.

*) Vselej drago; le prosimo, da nam blagovolite tudi svoje ime naznaniti. Sicer dopis nima nič političnega ter ga vredništvo lahko zastopa; pa vediti vendar moramo, kdo nam piše, da se zarad kake znabití dvomljive ali pojasnila potrebne reči vemo na dopisovalca obrniti.

Kar se tiče predzadnji stavk, Vas moramo vpozorevati, da ste našo opazko v zadnjem listu str. 39 malo preneglo čitali. Nismo rekli, kdaj bo smela „Čebela“ napredek čebelarstvu svojim bralcem naznaniti, ampak nekaj družega; česar pa v naslednjem listu in naj brž k letu osorej ali še dalje tudi ne bomo mogli preklicati. Bog daj, da bi smeli skoraj! Vredn.

Imenik

čast. in spošt. udov, kateri so letošnjo plačo poslali:

(Dalje.)

	Gospod Abram Leopold, učitelj v Nemški Loki	1	glđ.	—	kr.
	" Kavčič Franc, učitelj v Dragatušu	1	"	—	"
	" Kobetič Ivan, kmetovalec v Maverlenu	1	"	—	"
Čast.	" Evstahij Ozimek, frančišk. gvardijan v Gorici	2	"	—	"
"	" Pahor Štefan, vikar v Pevmi	2	"	—	"
"	" Pavčič Anton, učitelj v St. Janžu	1	"	—	"
"	" Prijatelj Franc, kmetovalec v Gorenjivasi	1	"	—	"
"	" Sajovic Janez, župnik v Mošnjah	2	"	—	"
"	" Sancin Janez, posestn. v Dolini	2	"	—	"
"	" Sedevčič Blaže, učitelj v Šempasu	1	"	—	"
"	" Slekovec Jožef, učitelj v Jarenini	1	"	—	"
"	" Souvan Franc, posestn. v Ljubljani	2	"	—	"
"	" Stagoj Matija, župnik v Trebovljah	2	"	—	"
"	" Smerekar Franc, v Libušnjem	2	"	—	"
Blag.	" Stare Feliks, grajščak v Mengšu	2	"	—	"
"	" Semlič Jožef, učitelj v Lembahu	1	"	—	"
Čast.	" Šijanec Anton, kaplan v Lembahu	2	"	—	"
"	" Škerl Anton, čebelar v Cirknici	1	"	—	"
"	sl. Šola vinorejska na Slapu	2	"	—	"
"	" Šranec Miha, mlinar na Jesenicah	1	"	—	"
"	" Zupančič Janez, župnik v Ihanu	2	"	—	"
"	" Zupančič Martin, kmetovalec v Žubni	1	"	—	"
"	" Tavčar Miha, župnik na Vač	2	"	—	"
"	" Terjašek Karol, duhovn. v Zagorji	2	"	—	"
"	" Vehar Ignacij, kmetovalec v Poljanah	1	"	—	"
"	" Verlič Franc, župnik v Stranicah	2	"	—	"
"	" Vovk Andrej, kmetovalec v Razkožah	1	"	—	"

Listnica opravištva.

Č. g. L. S. duhovn.: Zaželjenega znate dobiti, kolikor drago; naznanite nam le natančniše Vašo voljo. Tudi omenjeno orodje Vam preskrbimo in pošljemo, če drago. Prosimo le za kratko poterpjenje.

G. J. P. učitelj v D.: Kje pa ste to čitali? Nam je res neznano, dasi imamo mnogo čebelarških časopisov. Sicer pa Vam radi poizvemo, da nam reč le bolj razjasnite.

G. L. A. učitelj v N. L.: Hvala lepa za Vaš trud. Leze vendar zmirom naprej, če tudi počasno.

G. D. M. posestn. v K.: Moramo spoznati, da tega nevedo; mislimo pa, da tega tudi oče čebelarstva gosp. Dzierzon z drugimi veljaki v čebelarstvu nevé. Nekoliko več od tega iščite z marljivim čitanjem v prvem članku.

G. A. V. kmetoval. v L.: Ne zamerite, da letos ne moremo več storiti, ker nas veže sklep občnega zbora. Če bo mogoče, oglasite se zgodaj za drugo leto.

Č. g. A. Z. župn. v S.: Razstavo znate še viditi, če se k nam potrudite; bukvarnice pa zdaj nimamo, ker je zarad suše v društveni denarnici bivši predsednik nakupljene knjige v svoj račun nazaj vzel. Knjigo Vam bomo pa že preskrbeli, naznanite nam le katero želite.

Neimenovanimu g. K. Š.: Govoriti je večidel lahko, al storiti — mnogokrat nemogoče. Škodoželjnost je sicer prepovedana, pa v tem slučaju bi Vam skoraj privoščili dejansko poskušnjo za kako četrletje. In — svesti smo si, da od omenjene reči bi drugačije mislili. Pa brez zamere!

Odgovorni vrednik J. Jerič.

Izdavatelj „čebelarško društvo“.

Tiskala Klein in Kovač (Eger) v Ljubljani.